

RYHMÄ

JOHNNY
Kiniga

SUOMENTANUT JONJA RAJALA

SIGGE EKLUND

SIGGE EKLUND RYHMÄ

SUOMENTANUT JONJA RAJALA

JOHNNY KNIGA
HELSINKI

Ensimmäinen painos

© Sigge Eklund 2023

Ruotsinkielinen alkuteos: *Gruppen*

Albert Bonniers Förlag, Tukholma, 2023

Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Suomenkielisen laitoksen © Jonja Rajala ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-130-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

HUHTIKUU

1.

Hanna istuu terassilla keskellä ihmisvilinää, kun hän näkee ryhmän ensimmäisen kerran.

Diginäyttö rautatieaseman sisäänkäynnin yläpuolella näyttää kahtakymmentäkuutta astetta, vaikka kello on seitsemän illalla. Aurinko roikkuu matalalla kattojen yllä mutta porottaa armotta.

Torilla vallitsee rauha. Jopa nuorisolaumat lipuvat uneliaina eteenpäin. Kenties kuumuus tekee kaikkien liikkeistä hitaampia. On niin tyyntä, että pakokaasujen, ruoan ja hajuvesien tuoksut jäävät tököttämään paikalleen.

Kahvi maistuu täyteläisemmältä kuin Ruotsissa. Torin ympäristön julkisivut ovat komeita ja koristeellisia, korkeiden ikkunoiden puitteissa on arabialaista ja roomalaista tyyliä. Kattojen tuolla puolen kohooa mahtavia kirkontorneja ja kupoleita. Rakennukset ovat niin näyttäviä, että Hanna tuntee itsensä merkityksettömäksi terassilla istuessaan. Tänne olisi helppo kadota, eksyä kujille, hävitä vilkseeseen.

Hän on juuri nostanut kätensä aikomuksenaan tilata toinen kahvi, kun hän näkee ryhmän lähestyvän terassia torin toiselta puolelta. Hän laskee käden alas.

Ensimmäiseksi hän kiinnittää huomiota heidän kasvoihinsa.

Toisella miehellä on pitkät vaaleat hiukset, soikeat kasvot ja vahvat kulmakarvat. Lyhyempi mies on hänkin viehättävä, mutta poikamaisemmalla tavalla. Hiukset ovat kiharat ja hunajanvaaleat, hartiat kapeat. Naisella on korkea otsa ja huolettomalle nutturalle kietaistu tumma tukka, ja suhteettoman suuret silmät ja suu saavat hänet näyttämään satuolennolta.

Hanna tarkastelee heitä, kun he kävelevät torin poikki. Heidän aukiolle lankeavat varjonsa tuovat mieleen kaatuneet pylväät.

Pidempi mies liikkuu pehmeästi, pitkät hiukset heilahtelevat silmillä. Hän on niin ruskettunut, ettei huulia erota ihosta. Kädet huitovat, hän kertoo muille jotain. Hanna tutkailee miehen vaaleita vaatteita, jotka korostavat raikasta vaikutelmaa: valkoisen paidan ylimmät napit ovat auki, jalassa on beiget housut ja kangaskengät. Tupakka keikkuu sormien välissä miehen elehtiessä.

Rinnalla kävelevä lyhyempi mies nauraa. Hän vaikuttaa rauhatomammalta kuin pitkä kaverinsa, askel on letkeä ja ilme vuoroin hymyilevä, vuoroin vakava.

Nainen kulkee vähän miesten perässä. Hänen ruskeat säärensä hohtavat auringossa. Kävelytyyli on erikoinen mutta valloittava, hän etenee keskittyneesti ja katsoo jalkojaan kuin kävelisi nuoralla.

Kun ryhmä ohittaa pöydän, he ovat niin lähellä että Hanna yltäisi koskettamaan heitä.

2.

Seuraavana aamuna Hanna herää varhain pienessä vuokra-asunnossaan, jossa on vain yksi huone ja keittokomero. Hän vaihtaa vaatteita monta kertaa. Hän ei tiedä, mikä museon tarkka pukukoodi on. Lopulta hän päätyy hillittyyn mustaan puseroon ja ka-peaan mustaan hameeseen, varmuuden vuoksi.

Museon puistoon saapuessaan hän tajuaa olevansa etuajassa. Hän istuu penkille varjoon odottamaan. Aurinko paahtaa, vaikka kello on vasta puoli yhdeksän.

Hänen ympärillään versoo ja vihertää, kirsikkapuut kukkivat. Sadettimien sylkemät vesipisarat kimaltelevat auringossa, ja massiivinen museorakennus kohoaa puiden toisella puolella.

Kun on aika, hän nousee, kävelee ison sorakentän poikki ja menee sisään korkeista lasiovista.

Arkistonhoitaja odottaa sovitusti aulan oikealla puolella. Hän on lyhyt ja parrakas ja hymyilee leveästi ojentaessaan kätensä. ”Andrés.”

Andrés kehuu Hannan asuvalintaa ja kertoo, että on itse pysytellyt mustissa vuodesta 1980 asti. Andrés nauraa. Hanna on valmistautunut vastaamaan kysymyksiin mutta panee pian merkille, ettei hänen taustansa onneksi tunnukaan kiinnostavan arkistonhoitajaa. Pidettyään pitkän monologin arkiston historiasta Andrés avaa pöydälle museon kartan ja alkaa kertoa eri osastojen toiminnasta. Hän puhuu kiihkeän innostuneesti ja osoittelee pohjapiirustusta. Espanjankielistä puhetta on vaikea seurata, mutta Andrés on hyväntuulinen ja hänen silmänsä näyttävät pirteiltä silmälasien paksujen linssien takana.

Monologinsa päätettyään hän esittää ensimmäisen kysymyksen: ”Mikä sai sinut kiinnostumaan taiteesta?”

Hanna pahoittelee huonoa espanjaansa ja kertoo sitten, miten löysi Goyan ja alkoi jo teini-ikäisenä haaveilla, että hakisi jonain päivänä töihin Museo del Pradoon. Miten hän omisti kokonaisen vuoden tutkielmalleen ja sille, että yritti ymmärtää Mustien maa-lausten taustoja. Andrés kuuntelee tarkkaavaisesti muttei esitä lisäkysymyksiä. Ehkä hän on kuullut Goyasta niin paljon, ettei ole avoin uusille väittämille.

Andrés ehdottaa kierrosta museossa.

Hänessä tapahtuu muutos heti, kun he astuvat ensimmäiseen saliin, hän madaltaa ääntään ja panee käden suunsa eteen niin kuin

kertoisi jotain kiellettyä. Hanna nyökkäilee koko ajan sen merkiksi, että kuuntelee.

Andrés johdattaa häntä hitaasti suuresta huoneesta toiseen. Parketti natisee vaimeasti askelten alla. Varjoton valo virtaa heidän ylleen kattoikkunoista. Hanna yrittää parhaansa mukaan pysyä kärryillä Andrésin anekdooteissa, mutta keskittyminen on yhä vaikeampaa, koska hän tietää, että he lähestyvät huonetta 67.

Kun he viimein tulevat leveän sisäänkäynnin eteen, molemmat seisahtuvat.

Andrés viittaa huoneeseen ja sanoo: ”Sinun jälkeesi.”

Hanna katsoo Andrésia epäroiden. Hän tekisi tämän mieluiten yksin, mutta eihän arkistonhoitajaa voi poistumaankaan pyytää.

Andrés hymyilee ja sanoo: ”Nyt näet, pitääkö teesisi paikkansa.”

Hanna hymyilee takaisin – ja astuu sisään.

Huoneessa on hämärää. Katon kohdevalaisinten luomat valokeilat ovat yllättävän himmeät.

Taulut ovat suurempia kuin Hanna on kuvitellut, punaiset ja ruskeat värit voimakkaampia. Hanna pysähtyy keskelle huonetta. On vaikea käsittää, että nämä teokset ovat alkuperäisiä.

Andrés katsoo häntä ja kysyy: ”Eikö olekin aivan ainutlaatuista?”

Hanna ei vastaa. Hän on huomannut Noitasapatin.

Hän menee varovasti teoksen luo, niin lähelle, että näkee sivel-timenvedot. Lakka kiiltää kohdevalossa. Hanna nostaa katseensa isoon mustaan paholaiseen. Sen sarvet ovat käyrät ja terävät. Ympä-rille on polvistunut noitia, joilla on vääristyneet kasvot. Paholaisen keltaiset silmät tuijottavat noitia silmiin. He odottavat käskyjä. Paholainen päästää heidät vapaaksi tuota pikaa, kirous raukeaa kohta, mutta ensin noitien on luvattava sille jotain.

Hanna astuu lähemmäs. Hän haluaa, että paholainen näkee hänetkin, mutta se on selin. Naiset anelevat polvillaan sitä joutumaan. On kiire. Heidän ruumiinsa ja kasvonsa sulavat, niistä ei ole kohta

enää mitään jäljellä. Mutta nyt paholainen kohottaa toisen kätensä heitä kohti ja kertoo sopimuksesta. Noitien on vain lausuttava määrättyt sanat, sitten he saavat ihmisen hahmon.

Hannan poskia kuumottaa niin kuin taulu olisi tulta. Hän astuu vielä lähemmäs, jotta tuntisi sisällään liikehtivän eläimen läsnäolon, eläimen, joka tahtoo saada muodon, joka tahtoo ulos, joka on johdattanut hänet tänne. Hän ottaa vielä viimeisen askeleen niin, että kasvot ovat melkein kiinni taulussa.

Silloin hiljaisuus rikkoutuu.

Andrés sanoo: ”Olen sinulle kateellinen.”

Hanna avaa silmät ja kääntyy katsomaan Andrésia.

Andrés jatkaa: ”Siitä, mitä saat kokea juuri nyt. Ensimmäinen käynti Pradossa. Se tapahtuu vain kerran.”

3.

Samana iltana Hanna astuu ulos museon henkilökunnan ovesta ja istuu penkille sulattelemaan kokemaansa, mieli yhtä aikaa tyhjänä ja täynnä.

Puiston puiden muhkeat latvat nielevät katulamppujen valon, kapeat sorakäytävät haaroittuvat hämärässä. Nuorisoporukka kävelee hänen ohitse. Hän kuulee soran rahinan ja nuorten naurun.

Hän haluaisi mennä kertomaan heille ensimmäisestä työpäivästään ja siitä, miltä tuntui nähdä taulut ensimmäistä kertaa, mutta pysyy penkillään.

Nuori pariskunta vaeltaa näkyviin hämärästä, tiiviisti lähekkäin. Hanna kuulee, miten he kuiskuttelevat ohi kävellessään.

Hän tarkastelee peilikuvaansa puhelimen kameran kautta ja miettii, miltä näyttää muiden silmissä, millaisen vaikutelman hänestä saa. Näky herättää ristiriitaisia tunteita. Vartalo ei miellytä,

mutta kasvoissa on edelleen pyöreyttä ja tyttömäisyyttä toisin kuin monella muulla kaksikymmentäviisivuotiaalla. Niitä ominaisuuksia pitää vain uskaltaa hyödyntää.

Matkalla kotiin hän tavoittelee miesten katseita, mutta he ovat niin humalassa että näkevät vain toisensa.

4.

Hanna on arkistossa kuusi tuntia päivässä. Hämärillä käytävillä, graniittiin räjäytetyissä tunneleissa, viisi kerrosta maan alla. Saman liikkeen toistaminen sattuu käsiin. Valkoiset puuvillakäsineet kutittavat ihoa.

Arkistoharjoittelijana hänen työtään on varmistaa, että laatikoihin arkistoidut vanhat piirustukset, etsaukset ja käsin kirjoitetut kirjeet on luetteloitu oikein. Hänen on oltava huolellinen. Jotkin vanhat paperiarkit ovat hauraita ja näyttävät siltä kuin voisivat mureta hetkenä minä hyvänsä.

Ensimmäisenä päivänä hän ehti käydä läpi kymmenen laatikkoa tunnissa, mutta on jo muutamassa päivässä kaksinkertaistanut lukumäärän. Virheiden tekeminen tosin pelottaa edelleen. Hän on kuullut pukuhuoneessa huhupuheita siitä, miten teoksia vahingoittaneiden tai merkintävirheitä tehneiden harjoittelijoiden käy.

Viidentenä työpäivänä hän ehtii käydä läpi seitsemänkymmentä laatikkoa.

Sama liike, kerta toisensa jälkeen. Andrésin lempilause on ”älä kehity liikaa”, koska hän ei halua, että Hanna alkaa hutiloida. Huolellisuus vaatii aikaa. Sama proseduuri uudelleen ja uudelleen, tunnistaa toiseen: laatikon avaaminen ja sen sisällön tutkiminen.

Ei riitä, että hän lukee inventaarionumeron viivakoodinlukijalla, vaan hänen on myös tarkistettava manuaalisesti, että teos täsmää iPadin luettelokuvan kanssa.

Perjantai-iltana töistä lähtiessään hän on tutkinut satoja laatikoita löytämättä yhtäkään virhettä. Kaikki tuntuu olevan kunnossa. Hän tuntee itsensä ahkeraksi.

5.

Ensimmäisten työviikkojen aikana Hanna luo koko joukon rutineja. Matkalla töihin hän ostaa korttelin ruokakaupasta patongin, jonka hän istuu syömään kasvitieteelliseen puutarhaan, museon lähelle. Leipä on kuivaa ja kovaa, mutta hyvä niin, hän syö vain puolet. Lounastauoilla hän vilkuilee kahvion nurkasta muiden harjoittelijoiden pöytiin ja miettii, miksi heidän kanssaan on niin vaikea jutella. Keskustelut ovat väkinäisiä ja jäykkiä, vaikka hän kuinka pinnistelee.

Töiden jälkeen hän käy aina kahvilla rautatieaseman läheisellä terassilla ja etsii katseellaan ryhmää, jonka näki ensimmäisenä iltana Madridissa. Hän tiedostaa, että heihin olisi epätodennäköistä törmätä uudestaan, mutta terassilla odottelemisen on silti jännittävää. Jostain syystä Hanna ei voi olla ajattelematta ryhmää, heidän kauneuttaan, vaatteitaan, sitä millaista olisi kävellä heidän rinnallaan, nauraa heidän kanssaan niin kuin hän näki heidän nauravan yhdessä.

Iltaisin hän yrittää laittaa pientä asuntoaan nätiksi. Hän ostaa antiikkiliikkeestä edullisen maalaustelineen ja pystyttää sen ikkunan ääreen. Hän yrittää maalata, mutta ajatukset harhailevat liikaa. Hän vaihtaa kalusteiden paikkaa, siivoaa ja kerää kaikki rumat koriste-esineet vaatekaappiin. Hän ostaa museokaupasta kaksi Goya-julistetta ja kiinnittää ne seinälle sängyn yläpuolelle. Hän päättää ostaa maton ja verhot heti ensimmäisen palkan saatuaan. Ehkä ne voisivat saada huoneen tuntumaan kodilta.

6.

Välillä Hanna saattaa seisahtua kesken työtehtävän, ja hänen henkeään alkaa yhä enemmän ahdistaa, kun hän muistaa, miten syvällä maan alla hän on. Silloin hän menee henkilökunnan vessaan valuttamaan kylmää vettä ranteilleen.

Mediassa puhutaan kuumimmasta huhtikuusta sataanviiteenkymmeneen vuoteen. Arkiston uumenissa vasta tukahduttavaa onkin. Andrés on lupailut ilmastoinnin korjaamista mutta kertoo budjetin olevan tiukka, koska museon 200-vuotisjuhla lähestyy.

Illatkin ovat kuumia. Aurinko pullistelee kattojen yllä. Hanna kävelee töistä kotiin hitaasti, jottei tulisi hiki. Linnut kaarteleval matalalla torin yläpuolella kuin eivät jaksaisi kuumuudessa korkeammalle.

Hanna tavoittelee ihmisten katseita kaikkialla – kaduilla, ruoka-kaupoissa – mutta tuntuu kuin hän olisi näkymätön. Hän odottaa käännettä, jonkun tapaamista, kenen tahansa, töissä tai kaupungilla, jonkun joka vain ilmestyy jostain ja haluaa tutustua.

Yksinäisimmältä olo tuntuu työpäivän jälkeen kotiin tullessa. Hiljaisessa huoneessaan hän rasvaa kätensä, jotka ovat karheat ja kuivat oltuaan koko päivän hansikkaissa. Ilma on kuumaa ja paksua. Hän lysähtää sohvalle ja sytyttää tunkkaisuudessa tupakan, pitää pienen itsesäälituokion äänettömyyden ympäröimänä ja avaa sen jälkeen ikkunan. Hän tekee niin joka ilta. Savu sekoittuu auringon seinistä puserutamaan puun tuoksuun. Tupakan poltettuaan hän avaa lopulta parvekkeen ovet ja menee katselemaan katonharjoja kaiteen takaa.

Hän haluaa kertoa kaipuustaan jollekin. Hän on valmis heittäytymään jonkun toisen syövereihin. Hän haluaa nukahtaa miehen viereen, herätä keskellä yötä ja katsella kun toinen nukkuu, mennä lähemmäs, painaa korvan miehen huulille ja kuunnella hengitystä niin kuin meren kohinaa näkinkengästä.

7.

Yhtenä iltana sää muuttuu ja rakennuksia alkaa piiskata lämmin sade, rajusti ja herkeämättä. Kadut huuhtoutuvat puhtaiksi. Kujilla ryntäilee ihmisiä sateensuojaa etsimässä. Mutta heti kun vedentulo rauhoittuu, kokonaisen vuorokauden rankkasateen jälkeen, helle tekee paluun vielä aiempaakin tukahduttavampana, nyt kosteudesta raskaana.

Hanna ohittaa yökerhojen edessä seisoskelevat ihmislaumat mutta ei astu sisään. Tekee liian kipeää nähdä yhteen hitsautuneita kaveriporukoita tanssimassa ja nauramassa. Hän ei halua notkua yksin baaritiskillä hakemassa katsekontaktia, ei vaikka ehkä pitäisi.

Välillä hän epäilee, oliko Ruotsista lähteminen oikea päätös, mutta muistuttaa sitten itseään siitä, ettei hänellä ollut vaihtoehtoja.

8.

Hanna tutustuu kahteen muuhun harjoittelijaan – alankomaalaiseen Rosaan ja yhdysvaltalaiseen Meredithiin – ja yhtenä iltana nämä pyytävät hänet mukaan ulos.

Kolmikko laittautuu yhdessä henkilökunnan huoneessa ja lähtee kaupungille. He ovat menossa tapaamaan kahta saksalaista miestä ja kolmea ranskalaista naista, jotka ovat töissä Museo Reina Sofiassa, ja Meredith kertoo innoissaan, että yksi hyvännäköinen mies Norjan suurlähetystöstä on ehkä myös tulossa.

On perjantai, ja kaduilla pyörii poikkeuksellisen paljon väkeä. Kaikki puhuvat helleaallost. Lämmintä on kaksikymmentäyhdeksän astetta. He menevät Rosan suosittelemaan yökerhoon. Sininen valaistus, ei ikkunoita.

Rosa ja Meredith rynnivät suoraan tanssilattialle, ja Hanna menee ostamaan oluen. Hän istuu korkealle tuolille ja silmäilee ympärilleen,

mutta hänen kohtaamansa katseet ovat joko sumean poissaolevia tai huumeisen läsnäolevia.

Yhtäkkiä Hanna tuntee käden olallaan. Hän kääntyy katsomaan. Viereisellä baarijakkaralla istuva mies hymyilee hänelle. Mies sanoo jotain norjaksi. Musiikki on korviahuumaavan kovalla. Kuulostaa kuin mies sanoisi, että Hanna on *ruotsalaisen näköinen* ja että he ovat *koko klubin ainoat blondit*.

Hanna katsoo miestä ja yrittää saada selvää.

Mies sanoo, että hänen hiuksensa olivat vaaleat silloin kun hänellä vielä oli hiukset. Hanna nyökkää. Mies vaihtaa kielen englanttiin ja kertoo, että hänellä on tanssilattian vieressä VIP-pöytä eikä hän jaksa juoda kaikkia juomia yksin.

Sitten mies tarttuu päättäväisesti Hannan käteen, lupaa kysymättä, ja johdattaa hänet tungoksen läpi, tanssilattian toiselle puolelle, pöytänsä. Hanna antaa hänen tehdä niin. Kun he ovat perillä, mies elehtii ylpeänä jääsangoissa viilentyvien pullojen suuntaan. He istuvat alas.

Hannan paljaat reidet liimautuvat muoviseen sohvaan. Norjalainen sekoittaa hänelle drinkin, ja hän saa eteensä ison lasin, joka on täynnä jäätä ja punaista nestettä. Juoma maistuu raudalta ja sokerilta. Kuin joisi verta. Mies ei ole mitenkään luotaantyöntävä, mutta kasvonpiirteet ovat niin symmetriset, että kokonaisuus on mitäänsanomaton. Hanna etsii kasvoista yksityiskohtaa tai virhettä, joka voisi olla avain, mutta turhaan.

He skoolaavat.

Norjalainen tuo huulensa Hannan korvan lähelle, painaa samalla sormen lujasti hänen korvakäytävänsä vasten ja alkaa kertoa työstään. Norjalainen sanoo, että työ on kuin palkallista lomailua. Hanna nyökkää taas. Norjalaisen etuhampaiden välissä on jotain mustaa, mutta Hanna ei huomautta siitä. Strobovalo loistaa ja vilkkuu miehen päänahassa.

Hetken kuluttua Norjalainen hiljenee ja hymyilee.

Sitten hän sanoo: ”Sinä olet oikeastaan minulle liian nuori.”

Hanna yrittää hymyillä parhaansa mukaan.

Norjalainen vastaa hymyyn ja jatkaa työstään puhumista.

Hanna ei pidä siitä, miten Norjalainen tunkee sormea hänen korvaansa. Häntä ei kiinnosta kuulla tämän työstä suurlähettilään oikeana kätenä. Norjalainen kertoo vuokraavansa vapaa-ajallaan ihmisille urheiluautoja. Raha-asioita ei tarvitse pian enää miettiä, hän sanoo. Hänen tavoitteensa on lopettaa työnteko kokonaan. Alkaa olla aika luovuttaa valta naisille, hän sanoo, ”ja te sitten otatte sen myös.” Norjalainen nauraa. Hanna yrittää päätellä, kuinka vanha hän voisi olla. Hanna miettii, miltä kaljuuntuminen mahtaa tuntua. Hanna miettii, mitä järkeä on tunkea sormea toisen korvaan. Miksei voi vain puhua hiljempaa?

Yhtäkkiä Rosa seisoo heidän edessään ja ojentaa kättään Norjalaiselle.

Rosa sanoo: ”Rosa.”

Hanna siirtää käden pöydän alla Norjalaisen reidelle.

9.

Hetken kuluttua he ovat suurlähetystöalueella valtavan puuoven edessä. Norjalainen vilauttaa kulkukorttiaan lukijalle, näppäilee koodin ja päästää Hannan sisään.

Norjalainen sanoo: ”Näin ei saisi tehdä” ja hymyilee.

”En kerro kenellekään”, Hanna lupaa.

Norjalainen johdattaa hänet ylös kapeita portaita, tunkkaiseen ja hämärään huoneeseen. Seinustalla on pieni baaritiski ja huoneen keskellä biljardipöytä.

Norjalainen selittää, että he ovat Norjan suurlähetystön juhlatiloissa, muutaman korttelin päässä pääkonttorilta.

Kokolattiamatto on skottiruutukuvioinen. Seinällä roikkuu kehystetty kuva Norjan kuningasparista.

Norjalainen nyökkää baaritiskin suuntaan ja kysyy, mitä Hanna haluaa juoda. Hanna vastaa: ”Yllätä minut.”

Norjalainen ottaa kaksi lasia ja latoo niihin jäitä. ”Kuuntelepa!” hän kehottaa. Sitten hän kaataa jääpalojen päälle viinaa. Ne halkeilevat naksuen ja risahdellen. Norjalainen hymyilee ylpeänä.

Hanna kysyy: ”Onko tällainen oikeasti ihan oookoo?”

Norjalainen pysähtyy kesken juomien sekoittelun ja katsoo Hannaa.

Norjalainen kysyy: ”Ai mikä?”

”Naisten tuominen tänne työajan ulkopuolella.”

Norjalainen hymyilee leveästi. ”Mitä kukaan tekisi, vaikka yllätäisikin minut? Pirauttaisi suurlähettiläälle?”

Sitten hän nauraa taas. Hannakin yrittää nauraa ja on lähellä onnistua.

Norjalainen juo ison kulauksen lasistaan ja sanoo, katse Hannan silmiin naulittuna:

”Eikä tämä sitä paitsi olisi yhtä hauskaa, jos tämä olisi sallittua.”

Hanna hymyilee niin lumoavasti kuin vain osaa. He skoolaavat. Juoma on samean valkeaa, kuin tiskivettä. Hanna ottaa hörpyn. Maistuu vahvalta ja kitkerältä. Hän miettii, mitä juoma mahtaa olla, muttei kysy. Hän juo toisen kulauksen ja yrittää olla irvistämättä.

Kun Hanna laskee lasinsa baaritiskille, hän huomaa jotain. Ikku-nalla on pieni veistos puujalustan päällä. Hän menee sen luo.

Norjalainen kenties huomaa Hannan vahvan reaktion, sillä hän sanoo: ”Munch se sitten tiesi mitä teki.”

Hanna tuijottaa veistosta. Samassa hänen mielensä täyttyy haikeudesta ja kaipuusta.

Hän kumartuu tutkimaan veistoksen yksityiskohtia. Se esittää pientä tyttöä, ehkä yhdentoista tai kahdentoista vanhaa, jonka

vartalo on vielä puoliksi kivessä, josta hänet on veistetty. Tyttö on alasti ja näyttää pyrkivän vapauteen kivilohkareen sisältä. Hän ottaa tukea takaansa muttei pääse irti.

Hanna koskettaa veistosta. Hän katsoo tytön silmiin, joista huu-
kuu pakokauhu. Kun viileää kiveä silittää, tuntuu kuin silittäisi ihoa.

Hän kuulee oman äänensä sanovan, melkein kuiskaavan: ”Upea.”

Kun Norjalainen vastaa, Hanna säpsähtää. Hän oli unohtanut
koko miehen. Norjalainen sanoo: ”Itse olet upea.”

Hanna kääntyy ja vastaa: ”Kiitos.”

Norjalainen osoittaa veistosta, kysyy: ”Eikö olekin ärsyttävää,
kun me norjalaiset olemme niin hyviä kaikessa?”

Hanna siemailee juomaansa ja sanoo: ”Oletteko te?”

Norjalainen laskee drinkkinsä ikkunalaudalle, astuu lähemmäs
Hannaa ja sanoo: ”Olemme.”

Norjalainen laskee käden Hannan lantiolle, ja Hanna antaa hä-
nen tehdä niin. Sitten hän painaa toisen kätensä Hannan rinnan alle,
eikä Hanna vastusta sitäkään. Seuraavaksi Norjalainen kuljettaa kät-
tään ylöspäin kunnes se on Hannan rinnalla. Hanna kurkottautuu
ottamaan kiinni Norjalaisen vyöstä. Norjalainen kääntää hänet selin.

Hanna on etukumarassa, kasvot veistoksen lähellä, katse nauliin-
tuneena pienen tytön silmiin.

10.

Rutiinit toistuvat samanlaisina joka aamu: pieni hissi laskeutuu ar-
kistoon, kirskuen ja täristen. Hanna tervehtii vartijaa, hakee päivän
tarkistuslistan ja alkaa käydä sitä läpi. Toisinaan hän kohtaa jonkun
työkaverin ja pysähtyy hetkeksi juttelemaan. Suosittu keskustelun-
aihe ovat tunneleissa ympäriinsä surisevat kärpäset. Ensimmäiset kärpäset
eivät juuri haitanneet Hannaa, mutta nyt ne ovat lisääntyneet, ja

joka kerta kun hän ottaa ongelman puheeksi Andrésin kanssa, arkistonhoitaja vain nauraa ja sanoo: ”Tervetuloa Espanjaan!”

Tilauslista toimitetaan kello kymmenen. Vartija tulostaa sen, ja Hanna alkaa kerätä luettelon taideteoksia kärryyn. Keräilyyn menee aikaa kymmenestä minuutista puoleen tuntiin. Sitten hän työntää kärryn sulkutilan ovelle.

Kun vartija on päästänyt hänet sisään, ovi menee lukkoon hänen selkensä takana ja siitä kuuluu kovaääninen *klik*. Sen jälkeen vartija lukee isojen muovikuorten tiedot viivakoodinlukijalla varmistaakseen, että Hannan keräämät teokset täsmäävät luettelon kanssa. Vartija avaa sulkutilan toisen oven, ja Hanna työntää kärryn hissiin. Sitten hän nousee neljänteen kerrokseen, missä tutkimushuoneet ovat.

Käynti ylhäällä museossa kestää vain muutaman minuutin, mutta Hanna odottaa sitä koko aamupäivän. On vapauttavaa päästä hetkeksi ylempiin kerroksiin, pois karpästen ja kuumuuden keskeltä, haukkaamaan happea.

Hanna seuraa tutkijoiden ilmeitä, kun nämä istuvat odottamassa taideteoksia. Hän kääntää kasvonsa kohti suurta kattoikkunaa niin kuin täydentäisi valovarastojaan iltapäivää varten. Heti kun kärry on jätetty tutkijoille, vartija viittoaa hänet pois ja hänen on palattava alas pimeyteen.

11.

Meredith ja Rosa ovat hankkineet liput flamencoesitykseen. Töiden jälkeen he meikkaavat kolmisin henkilökunnan vessassa ja juovat punaviiniä muovimukeista. Hanna kertoo Norjalaisesta ja Norjan suurlähetystön juhlatilasta. Tytöt haluavat kuulla *lisää, lisää, lisää*.

He lähtevät museolta ja kävelevät Gran Víaa pohjoiseen kohti toria, jonka laidalla teatteri sijaitsee, ja Hannasta tuntuu hyvältä

kävellä katuryhmässä, kopistella korkeissa koroissa yhtenä vahvana rintamana perjantain ihmisvilinän lävitse, nähdä miesten katseet, tuntea miten viini valtaa alaa veressä.

He näyttävät lippunsa sisäänkäynnillä ja saavat pöydän lavan edestä. Meredith tilaa pöytään sangriakannun, jossa on runsaasti jäitä ja hedelmäviipaleita. ”Flamenco katsellessa täytyy juoda sangriaa”, hän sanoo.

Hetken kuluttua esirippu nousee ja sali hiljenee. Mustaan mekkoon ja huiviin pukeutunut nainen kävelee hitaasti lavan reunalle, katsahtaa yleisöön ja siristää silmiään valonheittimien loisteessa. Karvainen pukumies alkaa rämpyttää määrätietoisesti kitaraa naisen taputtaessa rytmikkäästi tahtia.

Tempo kiihtyy hitaasti mutta varmasti, ja kun kappale on kestänyt jokusen minuutin, nainen alkaa hakata metallikoroillaan lattiaa, taka-ka-ka-taka-ka-ka. Meredith tirskuu. Rosa katsoo puhelintaan.

Hanna on kuin hypnotisoitu. Musiikki on rajua ja esitys puhuttelevalta tavalla vakava. Hän kääntyy katsomaan, onko kukaan muu yleisössä yhtä lumoissaan.

Silloin hän näkee heidät, taaempänä salissa: torilla kohtaamansa ryhmän.

He istuvat vain parin pöydän päässä.

He ovat vielä kauniimpia kuin Hanna muisti.

Pitkä mies taputtaa tahtia ja hymyilee. Hanna ajattelee, että miehen ulkonäkö on sellaista tyyppiä, joka vetoaa sekä miehiin että naisiin: ilme on aseistariisuva ja katseessa on herkkyyttä, mutta vahva nenä ja jyrkäv leuka saavat hänet toisaalta näyttämään silmiinpistävän maskuliiniselta.

Lyhyempi mies liikkuu musiikin tahdissa niin vilkkaasti, että kiharat hiukset heiluvat silmillä.

Nainen napsuttelee sormiaan hymyssä suin ja säteilee huoletonta eleganssia.

Hanna miettii, mahtavatko he olla sisaruksia vai ovatko miehet ehkä homoja, koska heidän kanssakäymisensä on niin fyysistä. He koskettelevat toisiaan jatkuvasti, silittelevät toistensa käsivarsia, pörröttävät hiuksia.

Esityksen edetessä Hanna kurkkii tuon tuosta ryhmän suuntaan. Kiusausta on mahdoton vastustaa. Hän miettii, minkä maalaisia he ovat, sillä he eivät näytä espanjalaisilta, eivät ainakaan miehet.

Kun esirippu on laskeutunut ja yleisö antanut suosionosoituksensa, kattolamput syttyvät ja Hanna saa viimein nähdä ryhmän valossa. Vaalealla pitkätukkaisella miehellä on korkeat poskipäät ja kapeat silmät, ja hän muistuttaa haltiaa. Lyhyen miehen piirteet ovat suorastaan naiselliset. Nenä on pieni ja silmät tummat, hiukset ovat korkkiruuvikiharoilla. Nainen kääntyy katsomaan ympärilleen, ja hänen katseensa on niin läpitunkeva, että Hanna laskee vaistomaisesti omansa lattiaan.

Meredith ja Rosa huutavat hänelle, että heidän pitää maksaa, joten Hanna ottaa käsilaukkunsa ja kaivaa sieltä muutaman setelin.

Kun hän kääntää katseensa takaisin saliin, ryhmä on poissa.

Pakokauhu iskee, ja hän tunkeutuu ihmismassan läpi ja rientää ulos teatterista, mutta kolmikko on jo tiessään.

Hanna juoksee etsimään kulman takaa ja kääntyy sitten takaisin teatterin edustan pienelle torille, mutta ei löydä heitä.

12.

Seuraava maanantai alkaa kuten kaikki muutkin työpäivät. Hanna vaihtaa vaatteet pukuhuoneessa ja menee hissillä arkistoon, tervehtii vartijaa, saa tältä viivakoodinlukijan ja iPadin ja jatkaa sitten siitä mihin jäi ennen viikonloppua.

Totuttuun tapaan hän avaa laatikon toisensa jälkeen, työ on mekaanista, saman toistoa, niin kuin aina.

Mutta yhtäkkiä tapahtuu jotain.

Yhdessä muovikuoressa onkin yhden sijaan kaksi paperiarkkia. Jusepe de Ribieran punaliitupiiirros ja Francisco de Zurbaránin hiili-
luonnos.

Hanna hämmentyy. Hän kääntelee papereita käsissään, yrittää ymmärtää, mitä on tapahtunut, ja näkee, että Zurbaránin luonnos on numeroitu oikein – Ribieran piirroksessa sen sijaan on väärä laatikkonumero.

Hän yrittää käsittää, miten näin on voinut käydä. Ehkä väärässä paikassa oleva paperi on ollut lainassa yläkerran tutkimushuoneessa ja päätynyt palautuessaan erehdyksessä väärään laatikkoon.

Hanna etsii laatikon, jossa de Ribieran piirroksen kuuluisi olla, ja avaa sen. Laatikossa on toinen de Ribieran teos, joka on merkitty samalla numerolla kuin väärässä paikassa ollut. Kahdella eri teoksel-
la on siis identtiset numerot.

Kun järkytys on laantunut, riemu ottaa vallan.

Hanna on palkattu juuri tällaisten virheiden havaitsemista varten. Hetki tuntuu melkein juhlalliselta. Hanna yrittää muistella, miten hänen kuuluu protokollan mukaan toimia, mutta on liian kiihdyksissä palauttamaan ohjeistusta mieleensä. Hän kaivaa puhelimensa esiin soittaakseen Andrésille mutta muistaa sitten, ettei arkistossa ole kenttää. Hän kirjoittaa duplettien numeron muistiin, menee sulkutilan ovelle ja kutsuu vartijan painamalla nappia.

Hissimatka ylös tuntuu poikkeuksellisen verkkaiselta. Hanna on levoton ja hermostunut, hän ei malta odottaa Andrésin kehuja.

Hissi saapuu katutasolle, ja Hanna menee Andrésin huoneelle, mutta arkistinhoitaja ei ole siellä. Andrésin sihteeri kertoo, että hän on Jerónimos-rakennuksessa valmistelemassa juhlavuosinäyttelyä.

VALHEITA. VIETTELYKSIÄ. PAKKOMIELTEITÄ.

Taidetta rakastava ruotsalainen Hanna on töissä Prado-museossa Madridissa. Öisin kaupungilla hän imee vaikutteita ja sangriaa. Kun Hanna ystävystyy elitistisen kaveripiirin kanssa, hän tempautuu valheiden verkkoon.

Entinen Hanna ei enää riitä. Uusi Hanna on rikas ja ihana
– rikollisen ihana.

Hanna on valmis tekemään mitä vain saadakseen uusien ystäviensä hyväksynnän. Selviääkö ryhmälle totuus hänestä?

Sigge Eklundin RYHMÄ on kuumeisen hengästyttävä romaani unelmista ja pakottavasta halusta päästä osaksi jotain tavoittamattomissa olevaa.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-130-5